

JEREMIADA ZA ANO-MARIJO

Niko Kolar

V somraku včerajšnjega dne
sem sedeč na lesenem stopnišču
stare katedrale premišljeval starčevske
misli skozi polmračno disonanco
jesenskega večera razbitega v sončnem zahodu

V času preteklem nisem imel druge izbire
kot da sem s skrivnostnimi črkami spreminjal
vsakdanje prikazni življenja za čas prihodnji

Z besedami z revnim nasmehom sem oživel
že zdavnaj zavrženo otroštvo
kot otrok sem pisal v šolske zvezke
velike in male črke
besede zvezane v pretrgane stavke
Moje oči so bile lačne in vznemirjene
od bleska v očnicah
vsak hip me je vsega objemal
ker sem z otroško abecedo odkrival nekatere poti
segale so globoko v neskončnost
V času ko sem posedal ob zeleno mrzli reki
s popisanimi listki v žepih
Nisem čutil vetra
pod opoldnevom mi je kuštral lase

O blagoslovljeno moje otroštvo

Še se spominjam praprotnega griča
in škrabčeve skale
od tukaj sem opazoval sence ki so padale
čez golo mesto
za njimi so ostajale razprostrte ceste
dan za dnem so me vabile od doma

In glej
jaz deček vseh ulic našega mesta
sem nekega poletnega dne zapustil
domače dvorišče
z obličjem neizgovorjenega upa in brezupa

Zdaj bom pripovedoval o tebi
ki si mi vedno najbližja v moji zavesti

Prišla si kakor brezglasna senca
iz zavetišča ozarjenega predmestja
z mojim imenom na razpokanih ustnicah

Tvoji razčesani lasje so bili kratko pristriženi
za prve dni najine velike ljubezni
V poletju ko je sonce trohnelo nad dolino
so moji pogledi neutrudno romali k tvojim očem
v imenu ognja si govorila brez konca
toliko drobnih stvari si mi morala povedati
O soncu
ki je oživelo samo za naju
ko sva se spuščala z brinjeve gore
O travniku in zemlji
so tvoje ustne šepetale
bližala se je ura morala si po mleko na kmetijo
Tvoj glas pa je žuborel o mojem odhodu
bala si se zame in zmeraj si bila nekoliko v skrbeh

Tvoje misli so razbijale v mojih prsih
razdirale pajčevino razpeto med sunkom in krikom

Tvoj vijoličasti plašč pa je bil že zelo ponošen
kot so ti nemirne prsi dihale v agoniji
brezglasne in brezčutne tožbe
Nedotaknjene
V mojem objemu si bila kakor otrok
negibno strmeč pred molitvijo
s široko razprtimi očmi pod mojim čelom

Gledala sva podobe zlite z vetrom
in poslušala
Odmev ki je vstajal ob vznožju večera

Rada sva imela življenje slutila sva ga

Na začetku je bilo vse dobro
razmršenih las sva se potikala vsepovsod

Podobna sva bila vsem živim in ljubljenim
v objemu za vogalom tržnice
smejoč se na poti iz šole proti katedrali
skozi poljubljanje pod okriljem zvonika
brez strahu zaradi izprijenosti
ob posedanju po pločniku
spričo najinih dejanj vselej premišljenih
in resnično preprosto živetih
Na sredi ulice med ljudmi ki so preklinjali
se topli in čestokrat jokali
Sva se učila uporabljati besede iz njihovih oči
iz njih samih iztrgane besede o ljubezni

Veliko je bilo nama prerokovanega

Vse je bilo tako preprosto
Nikogar nisva imela
le veter je odnašal zven najinih glasov
med trave na zorana polja včasih

In vendar
Sva ponižno odprla dlani življenju
Ti z razpuščenimi lasmi na ramenih
z mislimi ki so mi bile blizu in tako daleč
kadar sva bila sklonjena nad verando naše hiše
Jaz s tesnobo ki je valovala v meni
zdaj proti koncu
ko se je odsev s tvojega bledega obraza
pogrezal v moje ostarele oči

Tako nasilno si se naselila vame
in zagospodovala v podobi katere mi danes
ni pretežko nositi za sabo.